

tale, som f. Eks. gaar ud paa følgende: „Nu faar du“, siger Manden til Hustruen, „100 Kr. pr. Maaned til Husholdningspenge, og selv skyder du saa 50 Kr. til af dine Rentepenge, men saa betaler jeg“, siger Manden, „desuden Huslejen og køber Brændselet, medens du maa købe Maden“. Er der noget mærkeligt i en saadan Aftale. En saadan Aftale træffes ogsaa under de nuværende Forhold i Tusinder og atter Tusinder af Ægteskaber, og i Almindelighed er der jo ingen andre end Ægtefællerne selv, der i mindste Maade kommer til at deltage i en saadan Aftale. Men hvis de efter 10—20 Aars Forløb skulde blive uenige, og Øvrigheden skulde komme til at indblende sig i deres Forhold, vil det naturligvis til Klaring af det hele Forhold være en stor Støtte, at en saadan Aftale har været til Stede, idet det vil være langt lettere for Øvrigheden at træffe en retfærdig og billig Ordning i et saadant Tilfælde, end hvis den ikke havde været. Men at det skulde virke i nogen Henseende opløsende paa et Ægteskab, at en saadan Aftale blev truffet, kan der dog ikke i mindste Maade være Tale om. I saa Fald vil det ogsaa virke opløsende i alle Tilfælde, hvor der er Selverhverv eller Særeje, saaledes som det nu meget ofte foreligger, og Ægtefællerne derfor ved Aftale har fordelt Udgifterne mellem sig. Selv under det Formuefællesskab i Ægteskabet, som vi nu i Almindelighed har, er det aldeles ikke sjældent, at Hustruen faar fast aftalte Husholdningspenge, som hun skal holde Hus for, og for hvilke hun skal skaffe Maden til Familien. Men hvor det usmagelige skulde være i et saadant Forhold, kan jeg ikke indse, og hvad der efter dette bliver tilbage af Aftalen ved Ægteskabets Indgaaelse om, hvorledes det skal være ved Interessentskabets Ophævelse, kan jeg slet ikke se. En saadan Aftale ligger jo slet ikke i dette; man tænker jo i Almindelighed ikke paa Ægteskabets Opløsning, naar man kort efter Ægteskabets Indgaaelse træffer saadanne Aftaler, lige saa lidt som naar man opretter en Ægtepagt. Der er det ærede Medlem altsaa ogsaa inde paa noget, som er helt forkert.

Det ærede Medlem forbavsende sig dernæst over, at Kapitel 6, Regler om Forældremyndigheden, manglede i det norske Lovudkast. Dette ligger dels i, at i Norge har man jo ikke en Højesteretsdom som den af 1900, vi har her i Landet. Men dernæst er der i Norge en Lov af 10. April 1915 om Forholdet mellem Forældre

og Børn, og den giver saadanne Regler om dette Forhold, som man efter de norske Kommissionsmedlemmers Mening kunde anse for tilstrækkelige. Det ærede Medlem siger meget rigtigt, at Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Ægtefællerne i Forening, og det bør den efter hans Mening ogsaa gøre. Men naar Forældremyndigheden over Børnene skal tilkomme Ægtefællerne i Forening, er det aldeles uundgaaeligt, at der maa være en Myndighed, som kan skille Trætten imellem dem, for det er af Hensyn til Børnenes Tary nødvendigt, at Trætten kan skilles. Thi dersom Forældre virkelig ikke kan enes om, hvorledes Børnene skal opdrages eller deres Fremtid lægges til Rette, vilde det være til ubodelig Fortræd for Børnene, hvis Forældre blev ved at skændes saa længe, at ingen fornuftig Bestemmelse kunde træffes. Derfor maa der for Børnenes Skyld være en Myndighed, som kan gribe ind, som den ene eller den anden af Ægtefællerne kan henvende sig til for at faa en Afgørelse. Og hvis Forholdet virkelig er det, at man siger, at Ægtefællerne ikke kan enes, for de har to Børn, og Peter vil ikke læse, og Moderen holder med Peter i, at han skal have Lov til at komme ud af Skolen, hvad der er ufornuftigt, saa maa Sagen indankes for Overøvrigheden, og saa siger denne: Manden har Ret, Peter skal vedblive at gaa i Skole. Paa den anden Side har Ægtefællerne en Dreng, som er svag af Helbred; Manden vil have ham i Smedelære, hvad han ikke har Kræfter til, saa paakalder Moderen Øvrigheden, og Drengen bliver fri for at komme i Smedelære. Der er ikke det mindste i Vejen for, at det i et Ægteskab kan gaa bedre, end hvis der i begge Tilfælde træffes gale Bestemmelser, selv om det er Manden, som træffer dem. Det, man i Virkeligheden har ondt ved at forsone sig med, det, som de Herrer, som jeg ser sidde og le, har ondt ved at forsone sig med, er, at der kommer noget ind i Loven, som afskærer Manden fra enevældigt, suverænt og alene at bestemme det, som maaske er galt for begge Børnene. For det er det, som er Forholdet nu; det, Manden vil have, og det, de Mænd, som er Modstandere af dette Lovforslag, vil opretholde, er Retten for Manden til at afgøre det hele, ellers vilde der ikke være nogen som helst Anledning til Latter over, at Trediemand blander sig ind i Ægteskabet og træffer Bestemmelse om, hvilken af Ægtefællerne der faar Afgørelsesretten med Hensyn til Børnene. Thi